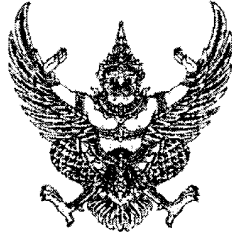

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๑๔/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๒๓๖ /๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๗๒/๒๕๕๕
หมายเลขแดงที่ ๔๕๑/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

โดยที่พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖
ได้บัญญัติเปลี่ยนแปลงชื่อตำแหน่งผู้บริหารจากตำแหน่งประธานกรรมการบริหารองค์การ
บริหารส่วนตำบล เป็นตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และบัญญัติให้นายกองค์การ

/บริหารส่วนตำบล...

บริหารส่วนตำบลควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมาย และเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ และวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ ตามลำดับ ทำให้กิจการหรืออำนาจหน้าที่ของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้โอนมาเป็นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยผลของกฎหมาย ดังนั้น จึงถือว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นการระบุหรืออ้างถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล

ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การเลื่อนขึ้นเงินเดือนตาม นัยข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่เป็นธรรม เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้บอกกล่าวผู้บังคับบัญชาด้วยวาจาล่วงหน้า และยื่นใบลาลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ระบุขอลาพักผ่อนตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ มีกำหนดเวลา ๔ วันทำการ ตามระเบียบปฏิบัติทุกประการ โดยใบลาของผู้ฟ้องคดีได้เสนอผ่านเจ้าหน้าที่ธุรการเพื่อตรวจสอบสถิติการลา เสนอนายหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผ่านนาย

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและมีความเห็นว่าเห็นควรอนุญาต แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาและไม่ชี้แจงเหตุผลที่ไม่อนุญาต ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๔ ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติหน้าที่ถึง ๑๑ วัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยเหตุดังกล่าวไม่เป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ ไม่เคยมีประวัติเสื่อมเสียแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดี

/ลาพักผ่อน...

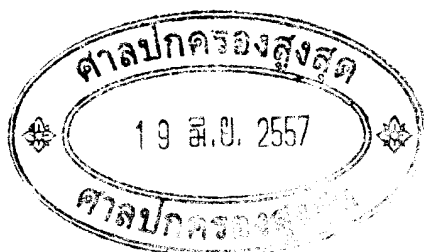
ลาพักผ่อนเพื่อไปกราบไหว้มารดาตามประเพณีปฏิบัติ ประกอบกับในช่วงที่ลา สมาชิกในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยด้วย

การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) มีพิรุณและ
 ชื่อนาสงสัยหลายประการ กล่าวคือ หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้มี
 หนังสือ ที่ รย ๗๒๕๐๑/๒๖๐ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ถึงปลัดองค์การบริหาร
 ส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาแบบประเมินประสิทธิภาพและ
 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างประจำตามแบบที่ ก.พ.
 กำหนด ซึ่งผ่านการพิจารณาประเมินของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นแล้ว และเสนอให้แต่งตั้ง
 คณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมินให้เกิดมาตรฐานและเป็นธรรม ต่อมาผู้ฟ้องคดี
 ได้รับแจ้งให้ตรวจสอบวันลาระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดี
 จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ้งผลการตรวจสอบวันลาของตนว่าลาป่วย ๓ วัน
 ลากิจ ๑ วัน ลาพักผ่อน ๑ วันและขาดราชการ ๔ วัน คือ วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน
 ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๔๘/๒๕๔๔
 ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมิน
 ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง โดยมี
 นาย ปลัดอำเภอมาบข่า เป็นประธานกรรมการ นาย

และนาย

กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

เป็นกรรมการ มีหน้าที่พิจารณากลับกรองผลการประเมินให้เกิดมาตรฐานและความเป็นธรรม
 ในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมิน เมื่อสำนักปลัดองค์การบริหาร
 ส่วนตำบล ได้รวบรวมแบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานที่ผ่าน
 การพิจารณาของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นแล้วได้มีหนังสือ ที่ รย ๗๒๕๐๑/๒๗๙ ลงวันที่ ๗
 พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ถึงปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เพื่อเสนอคณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมินฯ พิจารณาต่อไป ต่อมา
 คณะกรรมการดังกล่าว ได้ประชุมพิจารณากลับกรองผลการประเมินประสิทธิภาพและ
 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง และรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ว่าได้พิจารณาผลการประเมินของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นแล้ว เห็นชอบตามผลการประเมิน
 ดังกล่าว ควรนำเสนอต่อผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนและขั้นค่าจ้างต่อไป ซึ่งผลการ
 ประเมินของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ประเมินผู้ฟ้องคดีอยู่ในระดับควรปรับปรุง ไม่อยู่ในข่าย

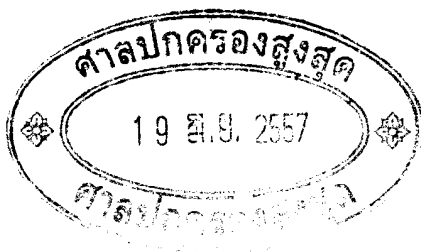

/ได้รับการ...

ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ๐.๕ ขั้น เนื่องจากขาดราชการ ๔ วัน ในระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ นาย หัวหน้าสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จึงมีหนังสือ ที่ รย ๗๒๕๐๑/๒๘๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เสนอผลการประเมินของคณะกรรมการฯ ต่อปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมินทำการประเมินผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบ ไม่มีการประชุมและไม่ได้เรียกผู้ฟ้องคดีไปสอบถามถึงสาเหตุที่ขาดราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องที่ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน จึงไปขอคำปรึกษาจากปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้กล่าวกับผู้ฟ้องคดีว่า ที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเพราะผู้ฟ้องคดีรายงานการตรวจสอบวันลา โดยระบุว่าขาดราชการ ๔ วัน ตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ เอง แก้อะไรไม่ได้ ซึ่งสาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งว่าตนเองขาดราชการ เป็นการรายงานตามบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทราบเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๕ ว่าให้ยกคำร้องอุทธรณ์ ต่อมาผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่จนถึงวันยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดียังไม่ทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงนำคดีมาฟ้อง

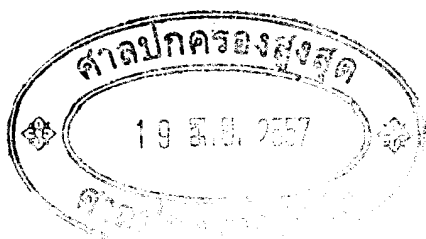
ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่สั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนอย่างต่ำ ๐.๕ ขั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดียื่นใบลาพักผ่อนเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ โดยขอลาพักผ่อนตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ และได้หยุดตามวันที่ขอลาไว้โดยที่ผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาต สาเหตุที่ผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาต เนื่องจากในช่วงวันดังกล่าวปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้เดินทางไปอบรม เมื่อปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัด

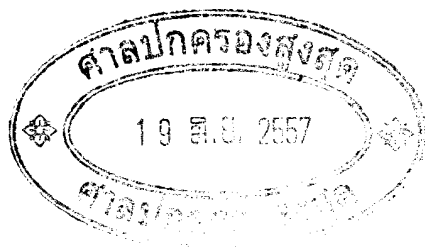
/องค์การบริหาร...

องค์การบริหารส่วนตำบล จะต้องปฏิบัติหน้าที่แทน ประกอบกับในช่วงเวลานั้นอยู่ระหว่างการถ่ายโอนงานจากส่วนภูมิภาคและส่วนกลางลงสู่ท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่าหากอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน งานที่อยู่ในหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีจะเกิดปัญหาและสร้างความยุ่งยากลำบากกับการบริหารงานอย่างมาก จึงไม่อนุญาต การที่ผู้ฟ้องคดียื่นใบลา และไม่รอฟังผลการพิจารณา เพราะผู้ฟ้องคดีทราบว่าจะวันดังกล่าวมีวันหยุดต่อเนื่องหลายวัน และองค์การบริหารส่วนตำบล จะจัดงานประเพณีสงกรานต์ขึ้นในระหว่างวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ ซึ่งจำเป็นจะต้องให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ช่วยงาน ผู้ฟ้องคดีทราบว่าผู้บังคับบัญชาคงไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อนในช่วงวันเวลาดังกล่าว จึงหยุดงานไปโดยพลการ ผู้ฟ้องคดียึดเหตุผลส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม ส่วนการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้พนักงานส่วนตำบลคนใดลาพักผ่อน เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาตามความเหมาะสมหรือตามเหตุอันควรแก่กรณี โดยมีให้ทางราชการเสียหาย ตามนัยระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๒๖ ที่กำหนดว่าข้าราชการซึ่งประสงค์จะลาพักผ่อนให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาต และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ และข้อ ๒๗ กำหนดว่า การอนุญาตให้ลาพักผ่อน ผู้มีอำนาจจะอนุญาตลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งก็ได้โดยมิให้เสียหายแก่ราชการ ตามระเบียบเมื่อผู้ฟ้องคดียื่นใบลาพักผ่อนแล้ว จะต้องติดตามผลการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาก่อนว่าอนุญาตหรือไม่อนุญาต หากได้รับอนุญาตจึงจะหยุดราชการได้ แต่ปรากฏว่าในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดียื่นใบลาพักผ่อน ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติงานครึ่งวัน ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีโอกาสสอบถามถึงเหตุผลในการขอลาพักผ่อน และเมื่อผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ ก็มีได้สนใจติดตามหรือชี้แจงเหตุผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงความจำเป็น แต่กลับขอให้เจ้าหน้าที่นำใบลามาให้ลงลายมือชื่อรับทราบเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ หากผู้ฟ้องคดีเอาใจใส่ติดตามก็น่าจะทราบหลังจากที่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ทันที เพราะในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการได้ระบุไว้ชัดเจนว่าขาดราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอ้างว่าจะทราบว่าผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตให้ลาต้องรอถึง ๑๑ วัน เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่สมเหตุผล นอกจากนั้นข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าต้องกลับไปกราบไหว้บิดามารดาและญาติผู้ใหญ่ ประกอบกับช่วงที่ผู้ฟ้องคดีลาสมาชิกในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยนั้นจากการตรวจสอบไม่ปรากฏหลักฐานยืนยันว่าในช่วงเวลาดังกล่าวคนในครอบครัวของ

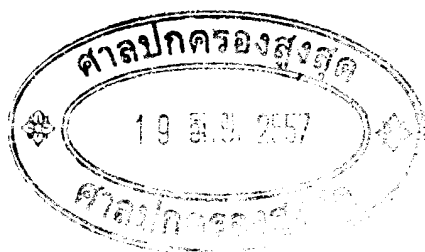
/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วย นอกจากนั้นการกลับไปกราบไหว้บิดามารดา และญาติผู้ใหญ่ตาม ประเพณีนั้นใช้ช่วงวันที่ ๑๓ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันหยุดราชการก็เพียงพอแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดียื่นใบลาพักผ่อนตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ เมื่อนับ รวมกันวันหยุดราชการจะรวมเป็นวันหยุดทั้งสิ้น ๑๒ วัน (ตั้งแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔) หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุญาตก็จะทำให้ราชการเกิดความเสียหาย สำหรับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างประจำขององค์การบริหาร ส่วนตำบล ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบล ที่ ๑๔๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แต่งตั้ง คณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล การปฏิบัติงานในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมิน ตามหนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท.จ. และก.อบต. ส่วนที่ ๓๓๑๓.๓/ว ๑๑๘๑ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๔ ทั้งนี้ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ทำการประเมิน ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง รวมทั้ง ผู้ฟ้องคดีแล้ว ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้คะแนนผลงานและคุณลักษณะการปฏิบัติงาน รวม ๑๒๐ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๒๐๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๖๐ ผลการประเมินเป็นที่ยอมรับได้ แต่ในส่วนความเห็นเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ระบุว่าไม่สามารถเลื่อนขั้นเงินเดือนได้ เนื่องจากในครึ่งปีที่แล้วมาผู้ฟ้องคดีขาดราชการ ๔ วัน ในระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อ ๗ (๔) ของ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งคณะกรรมการฯ พิจารณาแล้ว เห็นชอบตามผลการประเมินของผู้บังคับบัญชา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาเห็นชอบกับ ผลการประเมินดังกล่าวเช่นกัน การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานเพื่อใช้ ในการเลื่อนขั้นเงินเดือนขององค์การบริหารส่วนตำบล นั้น เป็นไปโดยชอบด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และแนวทางปฏิบัติแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าขั้นตอนการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน พนักงานมีพิรุณและน่าสงสัยจึงฟังไม่ขึ้น และการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการขาดราชการ ตามหนังสือตรวจสอบวันลาของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้เขียน ตามบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ เท่านั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทราบดีตั้งแต่ต้นแล้วว่าในช่วงวันดังกล่าว ได้ขอลาพักผ่อนไว้แต่ผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาต

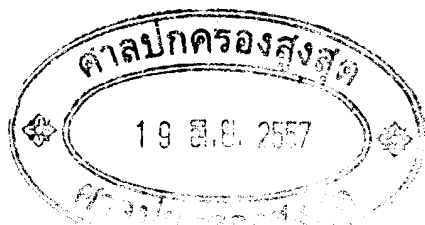
/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ อุทธรณ์คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง ทางจังหวัดจึงได้สั่งการให้กิ่งอำเภอลำชะแรง ตรวจสอบข้อเท็จจริง กิ่งอำเภอลำชะแรง จึงได้มีคำสั่งที่ ๓๖/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๕ สรุปได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาพักผ่อนเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ และหยุดราชการตั้งแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๔ เนื่องจากเป็นวันหยุดราชการ และขอลาระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ต่อจากวันหยุดอีก ๔ วัน ผู้ฟ้องคดีได้หยุดงานตามวันที่ขอลาพักผ่อนไว้ โดยที่ยังไม่ทราบผลการพิจารณาใบลาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ลาหยุด เนื่องจากเห็นว่าช่วงเวลาที่ยื่นขอลาหยุดขัดต่อองค์การบริหารส่วนตำบล และหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่อยู่เกรงว่าจะไม่มีคนทำงาน ในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติงานเพียงครึ่งวันจึงไม่ได้ติดตามผลว่าได้รับอนุญาตให้ลาหรือไม่ อีกทั้งในระหว่างที่หยุดราชการเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องได้พยายามติดต่อเพื่อแจ้งผลการไม่อนุญาตให้ทราบแต่ติดต่อไม่ได้และได้แจ้งให้สามีของผู้ฟ้องคดีทราบทางโทรศัพท์ และเมื่อกลับมาปฏิบัติราชการผู้ฟ้องคดีก็มิได้สนใจที่จะรีบติดตามหรือชี้แจงเหตุผลความจำเป็นต่อผู้บังคับบัญชา แต่กลับรอให้เจ้าหน้าที่นำผลการพิจารณาใบลาพักผ่อนมาให้ลงชื่อรับทราบ โดยได้ลงนามรับทราบในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ หลังจากกลับมาปฏิบัติราชการ ๓ วัน มิใช่ ๑๑ วัน ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เนื่องจากวันที่ ๑๓ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ เป็นวันหยุดราชการ ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๒๑ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๔ เป็นวันเสาร์และวันอาทิตย์ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ส่วนการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน เป็นไปโดยชอบด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและแนวทางปฏิบัติ ตามหนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท.จ. และ ก.อบต. ที่ มท ๐๓๑๓.๓/ว ๑๑๘๑ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๔ แล้ว กิ่งอำเภอนิคมน้ำอ้นได้แจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ผู้ว่าราชการจังหวัดระยองทราบ ต่อมาจังหวัดระยองได้มีหนังสือศาลากลางจังหวัดระยอง ที่ รย ๐๐๑๘/๑๒๗๖๓ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติตามข้อแนะนำแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของพนักงานส่วนตำบล ตามหนังสือ

/สำนักงาน...

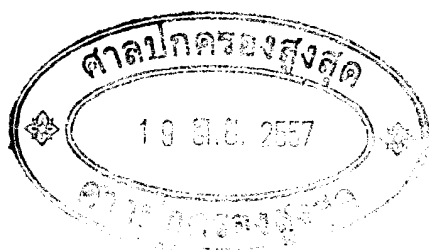
สำนักงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล ที่ มท ๐๓๑๘/ว ๑ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ ข้อ ๖ ที่กำหนดว่าการร้องทุกข์ที่เกิดจากความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา ผู้ร้องทุกข์จะต้องร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากผู้ร้องทุกข์ไม่ได้รับคำชี้แจงหรือได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจ ให้ยื่นหนังสือร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการตามข้อ ๖ ของหนังสือฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า คำสั่งไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ล่วงเลยระยะเวลา ที่กฎหมายกำหนด จึงยกคำร้องอุทธรณ์ นอกจากนี้ ตามประกาศคณะกรรมการพนักงาน ส่วนตำบลจังหวัดระยอง เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ได้กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการดำเนินการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ร้องทุกข์ไว้ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ ขออุทธรณ์คำสั่งไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานส่วน ตำบลจังหวัดระยองในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๖ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งล่วงเลยกำหนดระยะเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงยกคำร้องอุทธรณ์และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๕ แล้ว สำหรับหนังสืออุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีฉบับลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง และฉบับลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ ถึงประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยองนั้น เนื้อหาของหนังสือทั้งสอง ฉบับมิใช่เป็นเรื่องอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง แต่เป็นการร้องทุกข์เกี่ยวกับการที่ ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้องในการไม่ได้รับพิจารณาให้เลื่อนชั้นเงินเดือน ตามข้อ ๑๔๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยอง เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และ การร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีควรรับทราบเรื่องอันเป็นเหตุแห่งการ ร้องทุกข์ในช่วงระหว่างวันที่ ๑๕ ถึงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องร้องทุกข์

/ภายใน ๓๐ วัน...

ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันรับทราบหรือควรได้รับทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์ แต่ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นเรื่องร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ และวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ เป็นการร้องทุกข์ เกินกำหนดเวลา จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๑๘) ออกตาม ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ว่าด้วยการร้องทุกข์และ การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ซึ่งอนุโลมใช้โดยมาตรา ๑๔ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบ พนักงานส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๙ และมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ บริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๓.๓/ว ๓๖๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ และหนังสือสำนักงาน ก.อบต. ที่ มท ๐๓๑๘/ว ๑ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ คณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ของพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยอง จึงมีมติให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณา อุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยอง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้แจ้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ด้วยวาจาขณะไปรับประทาน อาหารค่ำที่หาดแม่รำพึงว่าขอลาพักผ่อนระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ และ ได้เขียนใบลาพักผ่อนในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ และขออนุญาตปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบล กลับก่อนเวลา ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติหน้าที่ และได้ตรวจดูสมุดบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ซึ่งระบุว่าผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน ตามที่ผู้บังคับบัญชาได้ลงลายมือชื่ออนุญาต ในใบลาแล้ว จากนั้นเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีทราบที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ ลาพักผ่อน จึงได้ตรวจดูสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการอีกครั้ง พบว่ามีการแก้ไขโดยใช้น้ำยาลบคำผิด ลบคำว่าลาพักผ่อนออก และเขียนคำว่าขาดราชการแทน และถึงแม้ในช่วงวันที่ผู้ฟ้องคดี ยื่นใบลาคือวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมาข่าไป สัมมนานอกสถานที่ และวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ หัวหน้าสำนักปลัดองค์การ บริหารส่วนตำบล ลาพักผ่อน ก็สามารถแต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลผู้อื่นรักษาราชการ แทนได้ ตามหนังสือ ที่ มท ๐๓๑๘/ว ๓๙๓๕ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๙ เรื่อง การบริหาร กิจการขององค์การบริหารส่วนตำบล ข้อ ๒ ที่กำหนดว่าให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานส่วนตำบล ตลอดจนลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว รวมทั้ง

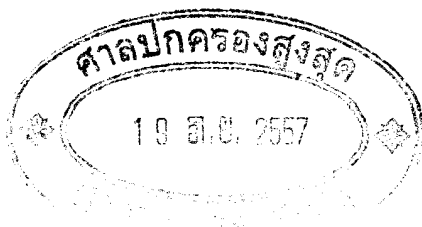

/มีหน้าที่...

มีหน้าที่รับผิดชอบในงานประจำทั่วไปขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้ช่วยปฏิบัติงานประจำทั่วไปแทนปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลตามที่ได้รับมอบหมายในกรณีที่ไม่มีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งหัวหน้าส่วนตามลำดับอาวุโสทางราชการเป็นผู้รักษาราชการแทน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล นอกจากนั้นผู้ฟ้องคดีมีบุตรชายซึ่งให้มารดาที่ชราและมีสุขภาพไม่แข็งแรงเป็นผู้ดูแลอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา ประกอบในช่วงวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีนำบุตรชายไปฉีดวัคซีนและเกิดอาการแพ้วัคซีน นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชากลั่นแกล้งสาเหตุเกิดจากในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมาพบเข้าได้เรียกผู้ฟ้องคดีไปพบและบอกให้ลบหมึกที่ขีดเส้นใต้พร้อมลายมือชื่อที่ผู้ฟ้องคดีลงนามกำกับในสมุดลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการและลูกจ้าง เนื่องจากมีข้าราชการและลูกจ้างรวมทั้งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีได้มาปฏิบัติราชการแต่ต้องการลงลายมือชื่อว่ามีมาปฏิบัติราชการ นอกจากนั้นยังมีกรณีที่พนักงานและลูกจ้างไม่ได้มาทำงานหลายวันติดต่อกันแต่ต้องการลงลายมือชื่อไว้ล่วงหน้า ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมทำตามคำบอกกล่าว ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จึงเกิดความไม่พอใจ หลังจากนั้น ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ให้พนักงานนำใบลาพักผ่อนของผู้ฟ้องคดีที่ไม่อนุญาตให้ลามาให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งที่ไม่อนุญาตให้ลาหลังจากที่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ถึง ๑๑ วัน และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งและระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งไว้ขยายเป็นหนึ่งปี ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ยังไม่ได้รับทราบผลการพิจารณาแต่อย่างใด

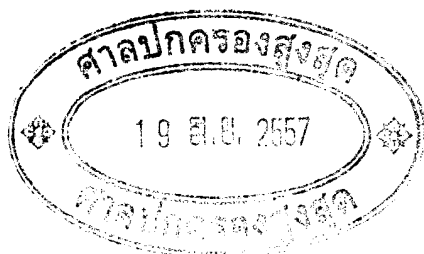
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ทำคำให้การเพิ่มเติมต่อศาล

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมมีสาระสำคัญส่วนใหญ่เช่นเดียวกับคำให้การ และมีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๖ โดยพิจารณาจากหนังสือร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีประกอบกับความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบลแล้วมีมติให้ยกคำร้องทุกข์ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือจังหวัดระยอง ที่ มท ๐๘๖๔.๓/๗๕๕๑ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๖

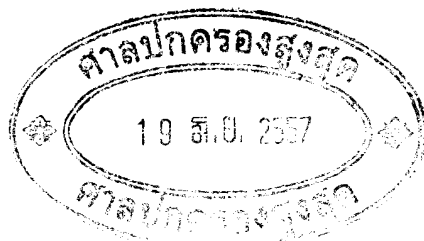
/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาพักผ่อนในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ เพื่อขออนุญาตลาในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ มีกำหนด ๔ วัน โดยเสนอใบลาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผ่านปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และในช่วงบ่ายของวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้ขอลากลับก่อน โดยไม่อยู่รอฟังผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และภายหลังจากนั้นก็ไม่ได้ติดตามผลการพิจารณาใบลาแต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุญาตการลา ได้พิจารณาแล้วสั่งไม่อนุญาต หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้โทรศัพท์เพื่อแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ติดต่อไม่ได้ จึงได้ให้เจ้าหน้าที่โทรศัพท์แจ้งให้สามีของผู้ฟ้องคดีทราบ ทั้ง ๆ ที่เป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจะต้องติดตามผลการพิจารณาใบลาเอง ซึ่งผู้ฟ้องคดีควรจะได้ทราบจากสามีแล้วว่าผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตและรีบกลับมาปฏิบัติหน้าที่ แต่ได้หยุดราชการไปจนครบกำหนดที่ลา และได้หยุดต่อเนื่องในช่วงวันสงกรานต์ ถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔ ได้บอกด้วยวาจาขอลาพักผ่อนในช่วงวันดังกล่าวต่อ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ไม่มีผู้ใดยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้บอกกล่าวและได้รับอนุญาตแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีหยุดราชการไปโดยไม่รอผลการพิจารณาอนุญาตก่อน จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒๖ ของระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตการลาของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการขาดราชการในวันดังกล่าว และเมื่อปรากฏว่าการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนเนื่องจากเห็นว่าในช่วงวันที่ผู้ฟ้องคดีขอลา ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องไปอบรมสัมมนา ผู้ฟ้องคดีในฐานะรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องอยู่รักษาราชการแทน ประกอบกับอยู่ในช่วงการถ่ายโอนงานจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคลงสู่ท้องถิ่น หากอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนจะก่อให้เกิดปัญหาได้ เนื่องจากมีผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอ นั้น เมื่อพิจารณาจากบัญชีเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า วันที่ ๙ และวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ นาย ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไปอบรมสัมมนาออกสำนักงาน และวันที่ ๑๑ และวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ นาย หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ลาพักผ่อน ประกอบกับองค์การบริหารส่วนตำบล จะจัดงานสงกรานต์ในวันที่ ๑๘ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นรองประธานกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬา ปรากฏตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔

/ซึ่งต้องมี...

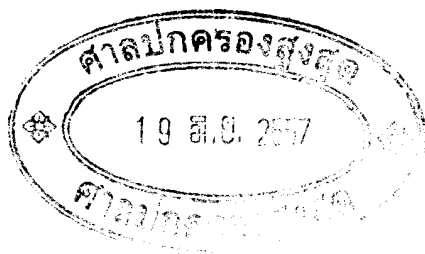
ซึ่งต้องมีการเตรียมงานล่วงหน้า ถึงแม้ตามหนังสือ ที่ มท ๐๓๑๘/ว ๓๙๓๕ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๙ เรื่อง การบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลได้กำหนดว่า ถ้าไม่มีรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งหัวหน้าส่วนตามลำดับอาวุโสในทางราชการเป็นผู้รักษาราชการแทนปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลได้ก็ตาม แต่ปรากฏว่าองค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งส่วนงานออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนงานการคลังและส่วนงานโยธา แต่ละส่วนมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเพียงสองคน และยังไม่คุ้นเคยกับงานที่มีการถ่ายโอนมาจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ประกอบกับจะต้องมีการเตรียมงานการแข่งขันกีฬา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกรงว่าจะเกิดปัญหาเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่อยู่ปฏิบัติงานน้อยจึงไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนในช่วงวันดังกล่าว เป็นการใช้ดุลพินิจไปโดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการเป็นที่ตั้ง ไม่ปรากฏว่าได้กระทำไปโดยมีอคติโกรธเคือง หรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงเป็นกรณีที่ได้สั่งการไปโดยมีเหตุผลเป็นการใช้ดุลพินิจไปโดยชอบ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าต้องไปกราบไหว้มารดาตามประเพณีนั้น เนื่องจากมีวันหยุดในช่วงเทศกาลสงกรานต์หลายวันเพียงพอที่ผู้ฟ้องคดีสามารถไปปฏิบัติตามประเพณีได้ และการที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการไม่ปรากฏว่างานราชการเกิดความเสียหายนั้น เห็นว่าไม่มีผลทำให้เหตุผลในการพิจารณาสั่งไม่อนุญาตในใบลาซึ่งต้องพิจารณาก่อนการลาเสียไป และไม่ทำให้การขาดราชการของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยเหตุผลขึ้นได้ นอกจากนั้นผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ และลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อนเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ แต่ก็ไม่ได้มีการติดตามสอบถามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงเหตุผลที่ไม่อนุญาต และไม่มีการชี้แจงเหตุผลความจำเป็นในการลาหยุดดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาทราบหรือดำเนินการโต้แย้งใดๆ นอกจากนั้นเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งให้ตรวจสอบวันลาระหว่าง ๑ เมษายน ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบและทำหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ้งว่าตนขาดราชการ ๔ วัน ในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ การที่ผู้บังคับบัญชาให้พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างแต่ละคนตรวจสอบวันลาของตนเอง เพื่อให้ข้อมูลส่วนบุคคลถูกต้องตรงตามความจริง การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รายงานการตรวจสอบวันลาว่าขาดราชการ ๔ วัน เป็นการแจ้งตามบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการ ที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการ นั้น เห็นว่าเป็นการกระทำที่ผิดวิสัยวิญญูชนโดยทั่วไป เพราะหากเห็นว่าในวันดังกล่าวตนได้ลาพักผ่อน ก็ควรจะโต้แย้งบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการดังกล่าวว่าไม่ใช้การขาดราชการ

/ส่วนที่อ้างว่า...

ส่วนที่อ้างว่าถูกผู้บังคับบัญชากลั่นแกล้ง เพราะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ขอให้
 ผู้ฟ้องคดีลบหมึกที่ขีดเส้นใต้และลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีที่ลงนามกำกับเส้นใต้
 ออกจากบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการแล้วผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตาม จึงมีการลบคำว่ารำพักผ่อน
 ของผู้ฟ้องคดีออกจากบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการ แล้วเขียนคำว่าขาดราชการแทนนั้น
 เป็นคำกล่าวอ้างลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐาน และผู้ฟ้องคดีเพิกยกขึ้นอ้างในชั้นคัดค้าน
 คำให้การ ไม่ได้โต้แย้งในขณะที่พบว่ามีกรลบบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการ ไม่ได้มีการยกขึ้น
 กล่าวในชั้นร้องทุกข์คำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือน หรือในคำฟ้องมาก่อน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี
 ขัดแย้งกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่แสดงการยอมรับว่าได้ขาดราชการมาจริงมาตั้งแต่ต้น
 แต่เพิ่งมาโต้แย้งเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เป็นผู้ที่สั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน ไม่ใช่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ได้ลงนามในความเห็นว่าการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนได้
 ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ การขาดราชการของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีเหตุผลอันสมควร
 ซึ่งไม่เป็นไปตามนัยข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔
 ที่กำหนดว่าในกรณีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ดังนั้น การที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒
 พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ถึงแม้ขณะที่ยื่นฟ้องคดีต่อศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังไม่ได้มี
 คำวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่ในระหว่างการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาล
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งไปโดยมีเหตุผลและชอบด้วย
 กฎหมายแล้ว จึงมีคำสั่งยกคำร้องทุกข์ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย
 เช่นเดียวกัน

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า คณะกรรมการพิจารณากลับกรองผลการประเมิน
 ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งขึ้นตามหลักเกณฑ์
 ตามหนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท.จ. และ ก.อบต. ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๓๑๓.๓/ว ๑๑๘๑ ลงวันที่ ๑๗
 กันยายน ๒๕๔๔ ได้พิจารณาประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของ
 พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างโดยประธานกรรมการไม่ได้เข้าร่วมการประชุม แต่ได้มีการ
 นำผลการพิจารณาประเมินไปให้ประธานกรรมการลงนาม และไม่มีการสอบถามสาเหตุที่
 ผู้ฟ้องคดีขาดราชการเป็นการกระทำที่ไม่ชอบนั้น เห็นว่า คณะกรรมการดังกล่าวตั้งขึ้นมา

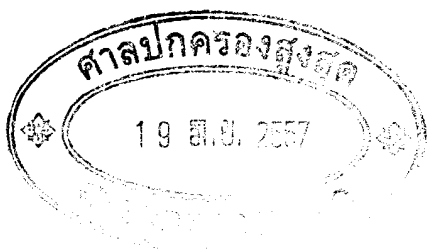
/เพื่อทำหน้าที่...

เพื่อทำหน้าที่กลั่นกรองผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา ก่อนที่ผู้มีอำนาจจะสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ถึงแม้ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการดังกล่าวได้มีการประชุมเพื่อพิจารณาตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ แต่ปรากฏรายงานผลการประเมินที่คณะกรรมการฯ เห็นชอบกับผลการประเมินของผู้บังคับบัญชาชั้นต้น อย่างไรก็ตามสาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนเนื่องมาจากการขาดราชการซึ่งเป็นไปตามกฎหมาย ไม่ได้เกิดจากการประเมินผลงานและคุณลักษณะการปฏิบัติงาน การประชุมของคณะกรรมการฯ จึงไม่ใช่ขั้นตอนที่เป็นสาระสำคัญที่ทำให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียไป

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

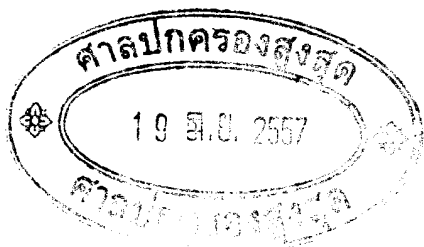
ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตการลาของผู้ฟ้องคดีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการนั้น ยังคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งด้วยวาจาต่อปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าจะรับประทานอาหารค่ำที่หาดแม่รำพึงจังหวัดระยอง ว่าผู้ฟ้องคดีจะขอลาพักผ่อนระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็รับทราบและอนุญาต ต่อมาวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ ในช่วงเช้าผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบสมุดบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการในวันที่ ๒๖ วันที่ ๒๗ วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔ และในวันที่ ๒ วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ สมุดบัญชีลงเวลาของลูกจ้างในวันที่ ๒๖ วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๔ วันที่ ๓ วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔ และสมุดบัญชีลงเวลาการปฏิบัติงานของลูกจ้างขีดความสามารถในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล บางคนรวมถึงปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มาปฏิบัติราชการในวันดังกล่าวข้างต้น แต่ได้ลงชื่อปฏิบัติราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ถูกต้องเป็นการคอร์รัปชันเวลาของทางราชการและไม่ประพฤติตัวให้เป็นแบบอย่าง จึงได้ขีดฆ่าชื่อบุคคลดังกล่าว สร้างความไม่พอใจให้กับพนักงานส่วนตำบลและปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และมีความพยายามช่วยเหลือกันสร้างพยานหลักฐานขึ้นมาภายหลัง รวมทั้งร่วมกันกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี หากผู้ฟ้องคดีไม่ขีดฆ่าชื่อดังกล่าวข้างต้น การลาพักผ่อนของผู้ฟ้องคดีก็ต้องได้รับการอนุมัติเช่นเดียวกับนาย

หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้แสวงหาข้อเท็จจริงและมีความเข้าใจในข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน

/จากข้อเท็จจริง...

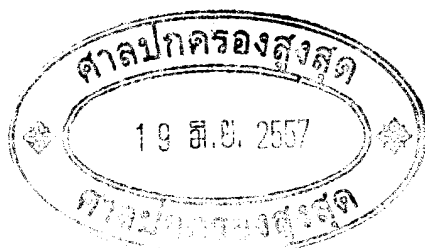
จากข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ ต่อมาในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา นาย ได้เรียกผู้ฟ้องคดีเข้าพูดคุยและให้ลบหมึกที่ผู้ฟ้องคดีขีดฆ่าออกจากสมุดบัญชีการลงเวลาปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอม กระบวนการกลั่นแกล้งจึงเริ่มขึ้นโดยลบข้อความการลาพักผ่อนของผู้ฟ้องคดีจากสมุดบัญชีการลงเวลาการปฏิบัติราชการ และเปลี่ยนไปเป็นขาดราชการ เป็นการสร้างพยานหลักฐานขึ้นมาภายหลังจากผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน หากไม่มีความขัดแย้งจริง เพราะเหตุใดจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เรื่อง ลงเวลาปฏิบัติราชการ และมีการสอบสวนผู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผู้ฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ รย ๗๒๕๐๑/๑๑๔ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ และจากคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ปากคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงของกิ่งอำเภอ กรณีชมรมรวมใจต้านภัยคอร์รัปชันจังหวัดระยองได้ร้องเรียนเกี่ยวกับการบริหารงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ว่า กรณีร้องเรียนว่ากลั่นแกล้ง รong ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่ลาหยุดงาน ๔ วัน ว่าขาดราชการ และตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย ข้อเท็จจริง การลาดังกล่าวเกิดในสมัยที่ตนเป็นประธานกรรมการบริหารผู้ฟ้องคดี รong ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ยื่นใบลาและหยุดงานไปโดยที่ตนยังไม่ได้อนุญาตและเหตุที่ไม่อนุญาตให้ลาช่วงนั้น ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่อยู่ไปอบรมที่กรุงเทพมหานครเป็นเวลา ๑ เดือน และหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ก็ไม่อยู่ไปอบรมเช่นกัน ประกอบกับในช่วงนั้นงานถ่ายโอนกำลังมีปัญหา ถ้าอนุญาตให้ลาช่วงดังกล่าวก็จะไม่มีคนทำงาน ตนจึงไม่อนุญาต แต่ผู้ฟ้องคดีได้หยุดงานไปโดยผลการ และเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ปากคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่กิ่งอำเภอ ตั้งขึ้นว่า สาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลา เนื่องจากในช่วงนั้นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่อยู่ เดินทางไปอบรมไม่แน่ใจว่าไปอบรมที่กรุงเทพมหานคร หรือที่ใดแน่ ประกอบกับหัวหน้าสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ก็ไม่อยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำไม่ได้แน่ชัดว่าไปอบรมหรือไม่ อีกทั้งในช่วงนั้นงานถ่ายโอน กำลังมีปัญหา ถ้าอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีรong ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลลาในช่วงดังกล่าวอีกก็จะไม่มีคนทำงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้สั่งไม่อนุญาต แต่ผู้ฟ้องคดี ได้หยุดงานไปโดยผลการ ก่อนที่จะทราบผลการพิจารณาใบลาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้มีอำนาจอนุญาต คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้ง ๒ ครั้ง มีความคลาดเคลื่อนขัดแย้งกัน แต่จากข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๔ นาย ปลัดองค์การบริหาร

/ส่วนตำบล...

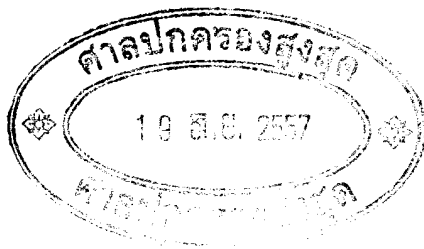
ส่วนตำบลไปอบรมเรื่องถ่ายโอนภารกิจที่โรงแรม จังหวัดชลบุรี
และวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ สัมมนาของสหพันธ์ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ที่โรงแรม

จังหวัดระยอง ส่วนนาย หัวหน้าสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้ไปสัมมนาในวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้าง แต่ได้ยื่นใบลาพักผ่อนคราวเดียวกับผู้ฟ้องคดีและได้รับอนุญาตให้ลาพักผ่อน ทั้งๆ ที่นาย ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการอำนวยการจัดงานประเพณีวันสงกรานต์ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๒๘/๒๕๔๔ ซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี ดังนั้น หากมีความเสียหายเกี่ยวกับการถ่ายโอนภารกิจหรือการจัดงานประเพณีสงกรานต์ตามคำกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จริงทำไมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอนุญาตให้นาย ลาพักผ่อนในวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ใช้เหตุผลเช่นเดียวกับการลาของผู้ฟ้องคดี ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าองค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดงานประเพณีสงกรานต์ขึ้นในระหว่างวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีเป็นรองประธานกรรมการคณะกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬา นั้น ตามข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ ในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ ซึ่งก็ตรงกับช่วงที่มีการจัดงานประเพณีสงกรานต์พอดี และก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่างานที่อยู่ในความรับผิดชอบเกิดปัญหาขึ้นแต่อย่างใด นอกจากนั้นงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย หากผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่อื่นทำแทนได้ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า อาจเกิดปัญหาขึ้นในการบริหารงานนั้น จึงเป็นการคาดการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เท่านั้น หรือหากในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีลา ถ้ามีราชการจำเป็นเกิดขึ้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ชอบที่จะเรียกตัวผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการได้ โดยอาศัยอำนาจตาม ข้อ ๒๘ ของระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีข้อสังเกตว่าในการลาพักผ่อนครั้งนี้ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ในฐานะผู้บังคับบัญชาพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างทั้งหมด ได้มีความเห็นในเบื้องต้นว่า ควรอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนได้ ซึ่งโดยหลักการแล้วผู้บังคับบัญชาชั้นต้นก็น่าที่จะได้พิจารณาแล้วว่า การลาของผู้ได้บังคับบัญชาไม่เป็นอุปสรรคต่องานของหน่วยงาน และภายหลังผ่านพ้นวันลาไปแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีความเสียหายใดๆ เกิดขึ้น อันสืบเนื่องจากการลาของผู้ฟ้องคดี และกรณีที่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ชอบที่จะ

/แต่งตั้งหัวหน้า...

แต่งตั้งหัวหน้าส่วนที่อาวุโสรักษาราชการแทนปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลได้ ประกอบกับ ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีลาปรากฏข้อเท็จจริงว่าปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมาเข้าไปราชการอบรม วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ และนาย ลาพักผ่อนในวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้มาปฏิบัติราชการตามปกติในวันที่ ๑๑ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ จึงไม่มีปัญหาในการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลแต่อย่างใด ประกอบกับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๔๗/๒๕๔๔ เรื่อง การแบ่งมอบหน้าที่ปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบล ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ การมอบหมายหน้าที่ให้ผู้ฟ้องคดีเกิดขึ้นภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดี ลาพักผ่อน ซึ่งก่อนหน้านั้นไม่มีการมอบหมายหน้าที่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นการเฉพาะแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การลาพักผ่อนเป็นสิทธิของข้าราชการตามกฎหมายโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ข้าราชการได้หยุดราชการเพื่อเป็นการพักผ่อนประจำปี ซึ่งการพักผ่อนนั้น ข้าราชการไม่จำเป็นต้องแสดงเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น สำหรับประเด็นตามข้อ ๒๖ ของระเบียบ ว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่กำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการเสนอใบลาต่อ ผู้บังคับบัญชาตามลำดับ จนถึงผู้มีอำนาจและเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการรอฟังผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อนหยุดราชการ จนเป็นเหตุ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีโอกาสสอบถามเหตุผลในการลาพักผ่อน ผู้ฟ้องคดีอาจจะเข้าข่าย กระทำผิดในฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ นอกจากนั้น ข้อ ๒๗ ของระเบียบ ดังกล่าว เพียงให้อำนาจผู้บังคับบัญชา หากเห็นว่าจะทำให้ราชการเสียหาย อาจพิจารณา อนุญาตให้ลาเพียงครั้งเดียวหรือหลายครั้งก็ได้เท่านั้น แต่ไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชา ปฏิเสธการลาพักผ่อนประจำปีได้ ซึ่งก็สอดคล้องกับข้อ ๒๘ ของระเบียบเดียวกัน ที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาเรียกตัวข้าราชการที่ลากลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ถ้ามีราชการ จำเป็นเกิดขึ้น แม้ยังไม่ครบกำหนดวันลาก็ตาม ประกอบกับมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๘ ที่เห็นชอบให้ถือเป็นหลักการว่า กรณีที่วันหยุดราชการประจำปีใดตรงกับ วันหยุดราชการประจำสัปดาห์ ให้เลื่อนวันหยุดราชการประจำปีวันนั้นไปหยุดในวันทำงาน ถัดไป ไม่มีข้อเข้มงวดดังเช่นมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ที่ออกมา บังคับใช้ภายหลัง ซึ่งได้กำหนดให้ในกรณีที่ข้าราชการใช้สิทธิการลาต่อเนื่องกับวันหยุดราชการ ติดต่อกันเป็นระยะเวลาหลายวัน จึงให้กำหนดเป็นมาตรการเพิ่มเติมให้ส่วนราชการ ถือเป็น นโยบายที่เข้มงวดกับการลาก่อน-หลังวันหยุดราชการประจำสัปดาห์ วันหยุดชดเชย และ

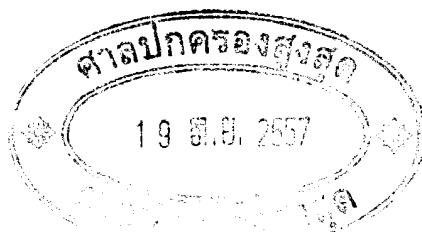

/วันหยุดราชการ...

วันหยุดราชการประจำปี หากข้าราชการไม่มีเหตุผลอันควร ไม่ให้ผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้ลา และให้ถือว่าเป็นการใช้สิทธิการลาโดยไม่มีเหตุผลอันควร เป็นผู้ไม่ตั้งใจปฏิบัติราชการ ฉะนั้น กรณีการลาของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจที่จะมีข้อขัดแย้งในการพิจารณาอนุญาตให้ลา ในลักษณะเดียวกับมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนโดยอาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบ จึงขอให้ของศาลปกครองสูงสุดได้โปรดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลมาบข่า ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เรื่อง การเลื่อนขั้นเงินเดือนพนักงานส่วนตำบลประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้แก้ไขให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนอย่างต่ำไม่น้อยกว่า ๐.๕ ขั้น

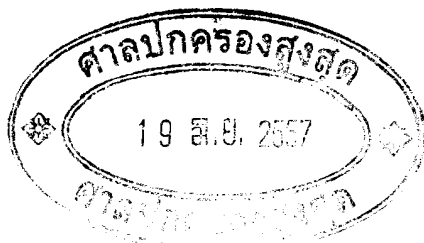
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งนำมาใช้บังคับกับพนักงานส่วนท้องถิ่นโดยอนุโลม ได้กำหนดเกี่ยวกับการลาพักผ่อนของข้าราชการไว้ในข้อ ๒๔ ข้อ ๒๕ ข้อ ๒๖ ข้อ ๒๗ และข้อ ๒๘ โดยให้สิทธิแก่ข้าราชการลาหยุดราชการเพื่อการพักผ่อนประจำปีในปีหนึ่งได้ ๑๐ วันทำการ หากปีใดไม่ได้ลา หรือลาแล้วไม่ครบวันที่กำหนดยังมีสิทธิสะสมวันที่ยังมิได้ลานั้น รวมเข้ากับปีต่อไปได้ ซึ่งผู้มีอำนาจจะปฏิเสธไม่อนุญาตให้ข้าราชการผู้ใดได้รับการลาพักผ่อนไม่ได้ และถือเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้ที่ลาที่จะไปทำกิจกรรมใดๆ ก็ได้โดยไม่ต้องแสดงเหตุผลในการลาให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตเหมือนกับการลาประเภทอื่น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า ผู้ลามีสิทธิที่จะลาพักผ่อนเมื่อใดก็ได้ หรือลาจำนวนกี่วันตามที่มีสิทธิเหลืออยู่ได้ตามใจชอบ โดยไม่ต้องคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นแก่ทางราชการ และผู้บังคับบัญชาไม่สามารถยับยั้งได้ ตามระเบียบจึงกำหนดให้ผู้ลาต้องเสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชา และจะต้องอยู่รอให้ผู้มีอำนาจได้พิจารณา ก่อน จะหยุดราชการไปทันทีไม่ได้ เมื่อผู้มีอำนาจได้พิจารณาและสั่งอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ ทั้งนี้ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งก็ได้ โดยมีให้เสียแก่ราชการ ถ้ามีราชการจำเป็นถึงจะอยู่ในระหว่างการลาพักผ่อนผู้บังคับบัญชา ก็สามารถเรียกตัวกลับมาปฏิบัติราชการได้ แสดงให้เห็นว่า การลาพักผ่อนถึงแม้จะเป็นสิทธิของข้าราชการแต่ได้กำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจที่จะพิจารณาว่าการลาในช่วงเวลาดังกล่าวมีผลกระทบต่อราชการหรือไม่ หากเห็นว่ามี ความจำเป็นหรือเร่งด่วนที่จะต้องให้ผู้ลาอยู่ปฏิบัติราชการ ถ้าอนุญาตให้ลาอาจเกิดความเสียหายต่อทางราชการจะพิจารณาสั่ง

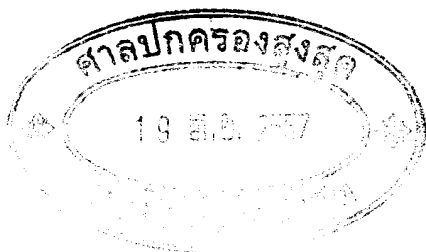
/ไม่อนุญาต...

ไม่อนุญาตให้ลาก็ได้ ซึ่งตามแบบใบลาพักผ่อนยังได้กำหนดช่องให้ผู้มีอำนาจขีดเครื่องหมาย เพื่อสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตไว้ด้วย แตกต่างจากแบบรายงานการลาเข้ารับการตรวจเลือก หรือเตรียมพล ซึ่งกำหนดแบบให้รายงานผู้บังคับบัญชาทราบเท่านั้น จากคำอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นใบลาพักผ่อนในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ เพื่อขออนุญาตลาในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ มีกำหนด ๔ วัน โดยเสนอใบลาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผ่านปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และให้ช่วงบ่ายของวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้ขอลากลับก่อนโดยไม่อยู่รอฟังผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน และภายหลังจากนั้นก็ไม่ได้ติดตามผลการพิจารณาใบลาแต่อย่างใด ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ลงนามผ่านเรื่องโดยให้ความเห็นว่าควรอนุญาต แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ที่อำนาจอนุญาตการลาได้พิจารณาแล้วสั่งไม่อนุญาต หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้โทรศัพท์ เพื่อแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ติดต่อไม่ได้ จึงได้ให้เจ้าหน้าที่โทรศัพท์แจ้งให้สามีของผู้ฟ้องคดีทราบ ทั้ง ๆ ที่เป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจะต้องติดตามผลการพิจารณาในลาเอง ซึ่งผู้ฟ้องคดีควรจะได้ทราบจากสามีแล้วว่าผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาตและรีบกลับมาปฏิบัติหน้าที่ แต่ได้หยุดราชการไปจนครบกำหนดที่ลาและได้หยุดต่อเนื่องในช่วงสงกรานต์ ถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔ ได้บอกด้วยวาจาขอลาพักผ่อนในช่วงวันดังกล่าวต่อปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วแต่ไม่มีผู้ใด ยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้บอกกล่าวและได้รับอนุญาตแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีหยุดราชการไปโดยไม่รอผลการพิจารณาอนุญาตก่อน จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒๖ ของระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตการลาของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการขาดราชการในวันดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนเนื่องจากเห็นว่าในช่วงวันที่ผู้ฟ้องคดีขอลา ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องไปอบรมสัมมนา ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องอยู่รักษาราชการแทน ประกอบกับอยู่ในช่วงของการถ่ายโอนงานจากองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องอยู่รักษาราชการแทน ประกอบกับอยู่ในช่วงของการถ่ายโอนงานจากส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคลงสู่ท้องถิ่น หากอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลางานที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีอาจเกิดปัญหาได้เนื่องจากมีผู้ปฏิบัติงานไม่เพียงพอ นั้น เมื่อพิจารณาจากบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า วันที่ ๙ และวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ นาย ปลัดองค์การบริหาร

/ส่วนตำบลมาบข้า...

ส่วนตำบล ไปอบรมสัมมนานอกสำนักงาน และวันที่ ๑๑ และวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ นาย หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ลาพักผ่อนประกอบกับองค์การบริหารส่วนตำบล จะจัดงานสงกรานต์ในวันที่ ๑๘ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นรองประธานกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬา ปราบกฏตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔ ซึ่งต้องมีการเตรียมงานล่วงหน้า ถึงแม้ตามหนังสือ ที่ มท ๐๓๑๘/ว ๓๙๓๕ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๙ เรื่อง การบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลได้กำหนดว่า ถ้าไม่มีรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งหัวหน้าส่วนตามลำดับอาวุโสในทางราชการเป็นผู้รักษาราชการแทนปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลได้ก็ตาม แต่ปรากฏว่าองค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งส่วนงาน ออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนงานการคลังและส่วนงานโยธา แต่ละส่วนมีส่วนกลางและ ส่วนภูมิภาค ประกอบกับจะต้องมีการเตรียมงานการแข่งขันกีฬา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกรงว่าจะเกิดปัญหาเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่อยู่ปฏิบัติงานน้อย จึงไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดี ลาพักผ่อนในช่วงวันดังกล่าว เป็นการใช้อดุลพินิจไปโดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการ เป็นที่ตั้งไม่ปรากฏว่าได้กระทำไปโดยมีอคติโกรธเคือง หรือกลั่นแกล้ง ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ต้องไปกราบไหว้มารดาตามประเพณี นั้น เนื่องจากมีวันหยุดในช่วงเทศกาลสงกรานต์หลายวัน เพียงพอที่ผู้ฟ้องคดีสามารถไปปฏิบัติตามประเพณีได้ และการที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการ ไม่ปรากฏว่างานราชการเกิดความเสียหายนั้น เห็นว่าไม่มีผลทำให้เหตุผลในการพิจารณา สั่งไม่อนุญาตในใบลาซึ่งต้องพิจารณาก่อนการลาเสียไป และไม่ทำให้การขาดราชการของ ผู้ฟ้องคดีชอบด้วยเหตุผลขึ้นได้ ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ และลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อนเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ แต่ก็ไม่ได้มีการติดตามสอบถามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงเหตุผลที่ไม่อนุญาต และไม่มี การชี้แจงเหตุผลความจำเป็นในการลาหยุดดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาทราบหรือดำเนินการ โต้แย้งใดๆ นอกจากนั้นเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งให้ตรวจสอบวันลาระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบและทำหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ้งว่าตนขาดราชการ ๔ วัน ในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ การที่ผู้บังคับบัญชาให้พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างแต่ละคนตรวจสอบวันลาของตนเอง เพื่อให้ข้อมูลส่วนบุคคลถูกต้องตรงตามความจริง การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รายงาน

/การตรวจสอบ...

การตรวจสอบวันลาว่าขาดราชการ ๔ วัน เป็นการการแจ้งตามบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการ ที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการ นั้น เห็นว่าเป็นการกระทำที่ผิดวิสัยวิญญูชนโดยทั่วไป เพราะหากเห็นว่าในวันดังกล่าวตนได้ลาพักผ่อนก็ควรจะได้แจ้งบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการดังกล่าวว่าไม่ใช้การขาดราชการ ส่วนที่อ้างว่าถูกผู้บังคับบัญชากลั่นแกล้ง เพราะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีลบหมึกที่ขีดเส้นใต้และลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีที่ลงนามกำกับเส้นใต้ออกจากบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการแล้วเขียนคำว่าขาดราชการแทนนั้น เป็นคำกล่าวอ้างลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐาน และผู้ฟ้องคดีเพิ่มยกอ้างในชั้นคัดค้านคำให้การไม่ได้โต้แย้งในขณะที่พบว่าการลบบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการ ไม่ได้มีการยกขึ้นกล่าวในชั้นร้องทุกข์คำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือน หรือในคำฟ้องมาก่อน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีขัดแย้งกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่แสดงการยอมรับว่าได้ขาดราชการจริงมาตั้งแต่ต้น แต่เพิ่งมาโต้แย้งเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ที่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนไม่ใช้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ได้ลงนามให้ความเห็นว่าจะอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนได้ ข้ออ้างผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น การขาดราชการของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีเหตุผลอันสมควร ในการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนและค่าจ้างประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ขององค์การบริหารส่วนตำบล นั้น ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ทำการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน ผู้ฟ้องคดีได้คะแนนผลงานและคุณลักษณะการปฏิบัติงานรวม ๑๒๐ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๒๐๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๖๐ ผลการประเมินอยู่ในระดับเป็นที่ยอมรับได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีขาดราชการในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ เป็นเวลารวม ๔ วัน ซึ่งเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ไม่เป็นไปตามนัยข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่กำหนดว่าในครั้งปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ออกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเสนอเรื่องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ความเห็นชอบ โดยเป็นการพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่ระเบียบ

/กฎหมาย...

กฎหมาย กำหนด ดังนั้น คำสั่งขอเลื่อนชั้นเงินเดือนขององค์การบริหารส่วนตำบล
จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ประกอบกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกล่าวอ้างในประเด็น
ของการไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ มิได้เกี่ยวข้องกับ
การให้ความเห็นชอบพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด
และเป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงเดิมที่เคยยกขึ้นมาต่อสู้ในศาลชั้นต้นแล้ว ซึ่งศาลปกครองชั้นต้น
ได้มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องแล้ว จึงไม่มีประเด็นแห่งคดีให้ต้องพิจารณาอีกต่อไป และขอ
ศาลปกครองสูงสุดพิจารณา ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยรับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่งรองปลัด
องค์การบริหารส่วนตำบล กิ่งอำเภอ จังหวัด ในการเลื่อนชั้น
เงินเดือนของพนักงานส่วนตำบล ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ เรื่อง การเลื่อนชั้นเงินเดือน
พนักงานส่วนตำบลประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไม่เลื่อนชั้นเงินเดือน
ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรระหว่างวันที่ ๙
ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ จำนวน ๔ วัน จึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การเลื่อนชั้น
เงินเดือนตามข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่ได้รับความไม่เป็นธรรม เนื่องจากวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔
ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตลาพักผ่อนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔
ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งต่อปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยวาจา
เป็นการล่วงหน้าแล้วว่า จะขอลาพักผ่อนระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔
เพื่อไปเยี่ยมและกราบไหว้มารดาตามประเพณีสงกรานต์ และจะต้องนำบุตรซึ่งได้ฝากให้มารดา
ที่ชราเลี้ยงอยู่ไปฉีดวัคซีน ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ โดยนาย

หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และนาย

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้บันทึกความเห็นว่าการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลา และ

ในช่วงปลาย...

ในช่วงบ่ายของวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีขอกลับก่อนโดยไม่รอฟังผลก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอนุญาตให้ลาพักผ่อนตามคำขอหรือไม่ ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนโดยให้เหตุผลว่า เนื่องจากในช่วงวันดังกล่าวปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องเดินทางไปอบรมสัมมนาในพื้นที่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องอยู่ปฏิบัติราชการแทน ประกอบกับในช่วงเวลานั้นอยู่ระหว่างการถ่ายโอนงานจากส่วนภูมิภาคและส่วนกลางลงสู่ส่วนท้องถิ่น หากอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน งานที่อยู่ในหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีอาจเกิดปัญหาและสร้างความยุ่งยากสับสนให้กับการบริหารงาน ประกอบกับในช่วงวันดังกล่าวมีวันหยุดต่อเนื่องหลายวัน (ระหว่างวันที่ ๖ ถึงวันที่ ๘ เมษายน และวันที่ ๑๓ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ เป็นวันหยุดราชการ ผู้ฟ้องคดีขออนุญาตลาพักผ่อนระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔) และองค์การบริหารส่วนตำบลมาขำกำหนดจัดงานประเพณีสงกรานต์ขึ้นในระหว่างวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งให้เป็นรองประธานกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬาตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔ ซึ่งจำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ช่วยงาน เมื่อผู้ฟ้องคดีหยุดงานไปโดยไม่รอฟังผลการพิจารณา ผู้บังคับบัญชาได้ให้เจ้าหน้าที่ติดต่อกับผู้ฟ้องคดีเพื่อแจ้งให้ทราบว่าไม่ได้รับอนุญาตให้ลา แต่ติดต่อไม่ได้ จึงโทรศัพท์แจ้งให้สามีของผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ เจ้าหน้าที่จึงนำใบลาที่ไม่ได้รับอนุญาตไปให้ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ากลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ และได้ตรวจสอบสมุดบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของราชการ ระบุว่าระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๔ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้เรียกผู้ฟ้องคดีไปพบ และขอให้ผู้ฟ้องคดีลบหมึกที่ผู้ฟ้องคดีขีดชื่อของข้าราชการและลูกจ้างที่ลงนามว่าได้มาปฏิบัติราชการในสมุดบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการและลูกจ้างโดยไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการออก แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมทำตามคำขอ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่พอใจ หลังจากปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ให้เจ้าหน้าที่ธุรการนำใบลาพักผ่อนของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ได้รับการอนุญาตให้ลามาให้ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบ ผู้ฟ้องคดีไปตรวจดูสมุดบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการอีกครั้ง

/พบว่ามี...

พบว่ามีการใช้หน้ายาหลบคำผิดลบข้อความที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนออก และเขียนว่า
ขาดราชการแทน จึงเป็นการถูกกลั่นแกล้งจากผู้บังคับบัญชา

สำหรับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหาร
ส่วนตำบล ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหาร
ส่วนตำบล ที่ ๑๔๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการ
พิจารณากลับกรองผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของพนักงาน
ส่วนตำบลและลูกจ้าง เพื่อทำหน้าที่พิจารณากลับกรองผลการประเมินให้เกิดมาตรฐานและ
ความเป็นธรรมในการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมิน โดยก่อนมีการประเมิน
ดังกล่าวผู้บังคับบัญชาได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบวันลาระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่
๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ้งผลการ
ตรวจสอบวันลาของตนว่าลาป่วย ๓ วัน ลากิจ ๑ วัน ลาพักผ่อน ๑ วัน และขาดราชการ ๔ วัน
คือระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาได้ประเมิน
ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีได้คะแนนผลงานและคุณลักษณะ
การปฏิบัติงาน รวม ๑๒๐ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๒๐๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๖๐
ผลการประเมินเป็นที่ยอมรับได้ แต่ในส่วนความเห็นเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนปลัดองค์การ
บริหารส่วนตำบล ระบุว่าไม่สามารถเลื่อนขั้นเงินเดือนได้ เนื่องจากในครั้งปีที่แล้วมา
ผู้ฟ้องคดีขาดราชการ ๔ วัน ในระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ ไม่เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔
ซึ่งคณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามผลการประเมินของผู้บังคับบัญชา ซึ่งผู้ฟ้องคดี
อ้างว่านาย ประธานกรรมการ ไม่ได้มาประชุม จากการสอบถาม
นาย ทราบว่านาย เป็นผู้นำรายงานการพิจารณา
กลับกรองผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของพนักงาน
ส่วนตำบลและลูกจ้างของคณะกรรมการฯ ที่เห็นชอบกับผลการประเมินของผู้บังคับบัญชาขั้นต้น
ไปให้นาย ลงนาม ณ ที่ว่าการกิ่งอำเภอ หลังจากนั้น
จึงเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคนตัดสินใจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้น
เงินเดือนเห็นชอบกับผลการพิจารณาของคณะกรรมการฯ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหาร
ส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ สั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือน
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคณะกรรมการฯ ไม่เคย
เรียกผู้ฟ้องคดีไปสอบถามถึงสาเหตุที่ขาดราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งผลการตรวจสอบวันลา

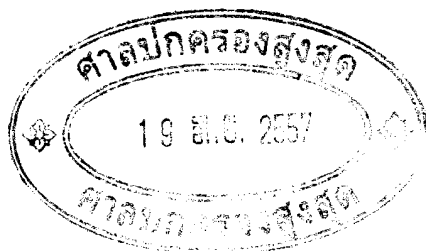
/ตามหนังสือ...

ตามหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ ว่าตนเองขาดราชการ ๔ วัน นั้น เป็นการเขียนตามบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการระหว่างวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ เท่านั้น

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องทุกข์ฉบับลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง และฉบับลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๕ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งจังหวัดระยองได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ในการลาของพนักงานส่วนตำบลต้องใช้ระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และข้อ ๒๖ ของระเบียบดังกล่าวกำหนดว่า ข้าราชการซึ่งประสงค์จะลาพักผ่อนให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจอนุญาต และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีหยุดราชการโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจ จึงเป็นการขาดราชการ ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เนื่องจากไม่มีการชี้แจงเหตุแห่งการขาดราชการ ซึ่งทำให้ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์การเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗ (๔) นั้น ถูกต้องแล้ว

ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยอง ได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยองพิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๖ แล้ว เห็นว่าเนื้อหาในหนังสือของผู้ฟ้องคดีทั้งสองฉบับไม่ใช่เรื่องการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง แต่เป็นเรื่องการร้องทุกข์เกี่ยวกับการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้องในการไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ ๑๔๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดระยอง เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๖ แล้วมีมติให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของคณะกรรมการฯ และได้แจ้งผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือจังหวัดระยอง ที่ มท ๐๘๖๔.๓/๗๕๔๑ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๖ แล้ว

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยอ้างเหตุว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการ ๔ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควรนั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลให้เพิกถอนคำสั่ง

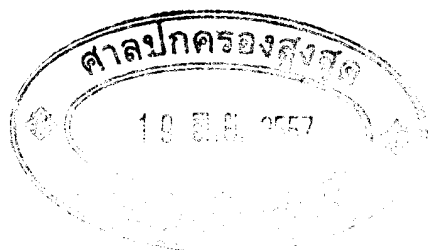

/องค์การบริหาร...

องค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และให้
เลื่อนขึ้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีไม่น้อยกว่า ๐.๕ ขึ้น

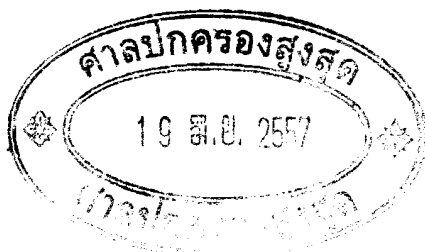
ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ เรื่อง การเลื่อนขึ้น
เงินเดือนพนักงานส่วนตำบล ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เฉพาะ
ในส่วนที่ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีชอบด้วย
กฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล
ที่อยู่ในเขตจังหวัดหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลร่วมกันคณะหนึ่ง ทำหน้าที่
บริหารงานบุคคลสำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่งที่อยู่ในเขตจังหวัดนั้น
ประกอบด้วย ฯลฯ และวรรคเจ็ด บัญญัติว่า ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒
มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการพนักงาน
ส่วนตำบลด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ โดยให้การใช้อำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติดังกล่าวเป็น
อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล
หรือประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ซึ่งมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง
แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด
มีอำนาจหน้าที่กำหนดหลักเกณฑ์และดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลในองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดนั้นในเรื่อง ดังต่อไปนี้... (๓) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการคัดเลือก
การบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ การเลื่อนขึ้นเงินเดือน
การสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์...
วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตาม (๑) ถึง (๕) ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกลาง
ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ
เดียวกัน บัญญัติไว้ว่า ในระหว่างที่ยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานกลาง มาตรฐานทั่วไป
หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการหรือพนักงาน
ส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา กฎ ระเบียบ
ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่ง ที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานส่วนตำบล และพนักงานเมืองพัทยา ที่ใช้บังคับอยู่
ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงให้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

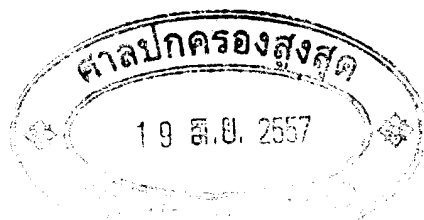
/ประกอบกับ...

ประกอบกับมาตรา ๑๔ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติไว้ว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎ ก.ท. ข้อบังคับ หรือระเบียบของ ก.ท. เพื่อปฏิบัติ ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้นำกฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบของ ก.พ. มาใช้บังคับโดยอนุโลม จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เห็นว่า ตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และวรรคเจ็ด ประกอบกับ มาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์และดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลด้วย แต่ในขณะที่เกิดเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนของพนักงานส่วนตำบลไว้ ดังนั้น ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ มาใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๑๔ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งตามข้อ ๔ ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว กำหนดไว้ว่า ให้ผู้บังคับบัญชาและผู้ที่ได้รับมอบหมายประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการปีละสองครั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด และข้อ ๗ ของกฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน กำหนดไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้... (๔) ในครึ่งปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขาดราชการในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ รวม ๔ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ในข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ฉะนั้นการที่ศาลจะวินิจฉัยได้ว่าคำสั่งดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเป็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่าผู้ฟ้องคดี ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ รวม ๔ วัน ตามที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างหรือไม่ เห็นว่าตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งนำมาใช้บังคับกับพนักงานส่วนท้องถิ่นโดยอนุโลมได้กำหนดเกี่ยวกับการลาพักผ่อน ของข้าราชการไว้ โดยข้อ ๒๔ ของระเบียบดังกล่าวกำหนดไว้ว่า ข้าราชการมีสิทธิลาพักผ่อน ประจำปีในปีหนึ่งได้ ๑๐ วันทำการ... ข้อ ๒๖ ของระเบียบฉบับเดียวกันกำหนดไว้ว่า

/ข้าราชการ...

ข้าราชการซึ่งประสงค์จะลาพักผ่อน ให้เสนอหรือจัดส่งใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับ จนถึงผู้มีอำนาจอนุญาต และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ ส่วนข้อ ๒๗ ของระเบียบดังกล่าวกำหนดไว้ว่า การอนุญาตให้ลาพักผ่อน ผู้มีอำนาจอนุญาตจะอนุญาตให้ลา ครั้งเดียวหรือหลายครั้งก็ได้ โดยมีให้เสียหายแก่ราชการ และข้อ ๒๘ ของระเบียบฉบับเดียวกัน กำหนดไว้ว่า ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ลาพักผ่อนซึ่งหยุดราชการไปยังไม่ครบกำหนด ถ้ามีราชการ จำเป็นเกิดขึ้น ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจอนุญาตจะเรียกตัวมาปฏิบัติราชการก็ได้ จากระเบียบดังกล่าวเห็นว่า แม้การลาพักผ่อนจะถือเป็นสิทธิของข้าราชการที่จะลาพักผ่อนได้ แต่มิได้หมายความว่าผู้ลามีสิทธิที่จะลาพักผ่อนเมื่อใดก็ได้ หรือลาจำนวนกี่วันตามที่มีสิทธิ เหลืออยู่ได้ตามใจชอบ โดยไม่ต้องคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นแก่ทางราชการ และ ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถยับยั้งได้ ระเบียบจึงกำหนดให้ผู้ลาต้องเสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชา และจะต้องอยู่รอให้ผู้มีอำนาจได้พิจารณาก่อน จะหยุดราชการไปทันทีไม่ได้ เมื่อผู้มีอำนาจ ได้พิจารณาและสั่งอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ ทั้งนี้ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ลาครั้งเดียว หรือหลายครั้งก็ได้ โดยมีให้เสียหายแก่ราชการ ถ้ามีราชการจำเป็นถึงจะอยู่ในระหว่าง การลาพักผ่อนผู้บังคับบัญชาก็สามารถเรียกตัวกลับมาปฏิบัติราชการได้ แสดงให้เห็นว่า การลาพักผ่อนถึงแม้จะเป็นสิทธิของข้าราชการ แต่ได้กำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจ ที่จะพิจารณาว่าการลาในช่วงเวลาดังกล่าวมีผลกระทบต่องานราชการหรือไม่ หากเห็นว่า มีความจำเป็นหรือเร่งด่วนที่จะต้องให้ผู้ลาอยู่ปฏิบัติราชการ หรือถ้าอนุญาตให้ลาอาจเกิด ความเสียหายต่อทางราชการจะพิจารณาสั่งไม่อนุญาตให้ลาก็ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดียื่นใบลาพักผ่อนเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๔ โดยขออนุญาตลาพักผ่อนในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ มีกำหนด ๔ วัน โดยเมื่อเสนอใบลาพักผ่อนต่อปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบล แล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อยู่รอฟังผลการพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุญาตให้ลา ตามคำขอหรือไม่ อันเป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๒๖ ของระเบียบว่าด้วยการลาของ ข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อนหัวหน้าสำนักปลัด องค์การบริหารส่วนตำบล ได้โทรศัพท์แจ้งผู้ฟ้องคดีแต่ติดต่อไม่ได้ จึงได้ให้เจ้าหน้าที่ โทรศัพท์แจ้งให้สามีของผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีควรจะได้ทราบจากสามีว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อนและควรจะกลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับหยุดราชการไปตามที่ได้ยื่นใบลาไว้ และกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ (วันที่ ๑๓ ถึงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ เป็นวันหยุดราชการ) ฉะนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ลาพักผ่อน การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ

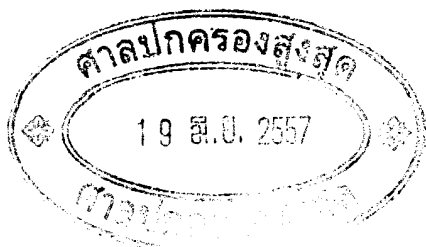
/ในวันดังกล่าว...

ในวันดังกล่าว จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการ และเมื่อปรากฏว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน เนื่องจากเห็นว่าในวันที่ผู้ฟ้องคดีขอลาปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องไปอบรมสัมมนา ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องอยู่รักษาราชการแทน ประกอบกับอยู่ในช่วงของการถ่ายโอนงานจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคลงสู่ท้องถิ่น หากอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลา งานที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีอาจเกิดปัญหาได้ เนื่องจากมีผู้อยู่ปฏิบัติงานไม่เพียงพอ เห็นว่าเมื่อพิจารณาจากบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า วันที่ ๙ และวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ นาย

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไปอบรมสัมมนานอกสำนักงาน และวันที่ ๑๑ และวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ นาย หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ลาพักผ่อน ประกอบกับองค์การบริหารส่วนตำบล จะจัดงานสงกรานต์ในวันที่ ๑๘ และวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นรองประธานกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬาตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๒๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔ ด้วย อีกทั้งองค์การบริหารส่วนตำบล มีเจ้าหน้าที่อยู่เพียง ๘ คน และจะต้องมีการเตรียมการจัดงานประเพณีวันสงกรานต์ในระหว่างวันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๔ เมื่อนาย

ต้องไปอบรมสัมมนา และนาย ลาพักผ่อน จึงเหลือเจ้าหน้าที่อยู่เพียง ๖ คน ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล รองจากปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ฉะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกรงว่าจะเกิดปัญหาเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่อยู่ปฏิบัติงานน้อยจึงไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อนในช่วงวันดังกล่าว เป็นการออกคำสั่งโดยมีเหตุผลและคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการ ไม่ปรากฏว่าได้กระทำไปโดยมีอคติโกรธเคือง หรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงเห็นว่าเป็นการออกคำสั่งไปโดยมีเหตุผลและเป็นการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าต้องไปกราบไหว้มารดาตามประเพณีและการขาดราชการของผู้ฟ้องคดีไม่เกิดความเสียหายแก่ราชการนั้น ไม่มีผลทำให้คำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาพักผ่อน ซึ่งชอบด้วยกฎหมายต้องเสียไป ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ จึงเป็นการขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

สำหรับประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เฉพาะในส่วนที่

/ไม่เลื่อนชั้น...

ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการในวันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๔ จำนวน ๔ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ครึ่งขั้น ทั้งนี้ ตามนัยข้อ ๗ (๔) ของ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ดังนั้น คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๕๑/๒๕๔๔ เรื่อง การเลื่อนขึ้นเงินเดือนพนักงานส่วนตำบล ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เฉพาะในส่วนที่ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ครั้งที่ ๒) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้ออื่น ๆ ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้ จึงไม่จำต้องวินิจฉัย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

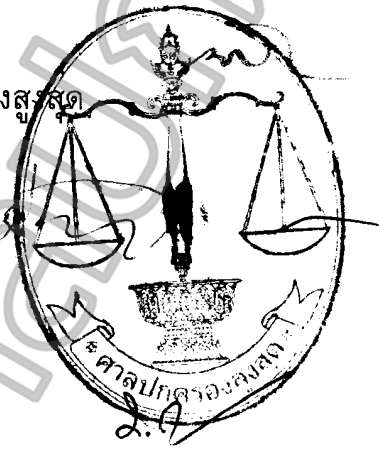
พิพากษายืน

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

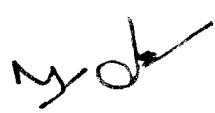
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วรรณุญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนนท์ อติเรกสมบัติ

